

CATALUNYA NORD

joan-daniel bezsonoff

Catalunya va néixer a França | M'imagini que tothom coneix la llegenda de les quatre barres i del naixement de la nostra senyera.

En aquell temps, Arrià (actualment Rià) i tot el Conflent no pertanyien pas a França. Un amic meu sol dir d'una manera provocativa que Catalunya va néixer a França. Segons els mapes vigents, té raó.

Suposant que l'autonomia espanyola anomenada Catalunya accedeixi a la independència, passarà un fenomen curiós. A tots els ajuntaments de la Catalunya Nord onegen tres banderes: la francesa, la catalana i l'europea. Si mai el govern de la nova república catalana tria com a bandera nacional la senyera catalana tradicional i no l'estelada, arribarem a una paradoxa estranya que s'haurà de resoldre: un territori francès compartirà amb un estat estranger veí la mateixa bandera.

Com reaccionarà la gent del nord? Continuarà dient «sóc català / je suis catalan» si els responen «Alors, vous n'êtes pas français?». O bé la Catalunya Nord adoptarà una nova bandera amb la senyera com a base a la manera de les banderes d'Acàdia, d'Austràlia, Nova Zelanda o Quebec que homenatgen la mare pàtria?

L'ALT EMPORDÀ

joan ferrerós

Incivisme | Trenta-cinc multes de 120 euros —la sanció més econòmica, ja que les més elevades poden arribar als 60.000— per mal ús dels contenidors de Figueres. Diu que la majoria d'infractors són comerços, restaurants o industrials. Però el fet és que resulten especialment abundants, cridaners... i impunes els responsables dels matalassos esventrats, electrodomèstics substituïts, mobles abandonats que omplen voreres i calçades, tot procedent de domicilis particulars. Altrament, un barri de Figueres distingit pel cultiu de la marihuana, les ocupacions il·legals, les connexions elèctriques fraudulentament i les criatures que, amb el vistiplau dels pares, no assisteixen a l'escola, ha decantat el Consistori figuerenc a patricular-hi (una altra vegada). És així que Urbans i Mossos escatimen temps de dedicació al ciutadà corrent, el que paga la costosa vigilància (?) d'aquells... altres.

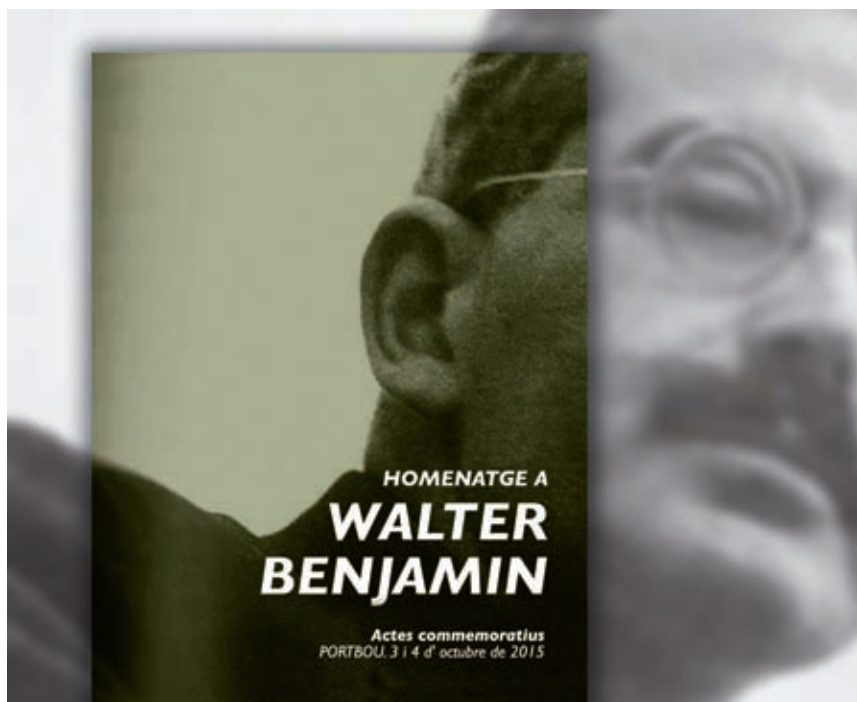
Bones notícies | S'ha celebrat la 31a Mostra del Vi de l'Empordà a la Rambla de Figueres; disset cellers de la DO Empordà van poder oferir els seus

vins, consumits i apreciats mitjançant els més de 7.000 tiquets-degustació que han adquirit 12.000 visitants.

Emili Blanch i Roig (1897-1996), arquitecte racionalista, va projectar a Figueres la Casa Reig (1934), la Casa Guillaumet (1935) i la baluerna del Patronat de la Catequística —avui presidit per Lluís Illa—, iniciada el 1930, inaugurada el 1932 i acabada el 1936. El 2009

es van començar a fer-hi importants obres de reforma, i ara ha estat reconeguda com a part del patrimoni arquitectònic del segle xx pel Col·legi d'Arquitectes de Catalunya i de la Fundació Docomomo Ibérico. L'efemèride va ser celebrada amb la col·locació d'una placa informativa i d'una conferència a càrrec de l'arquitecte Joan Falgueras sobre Blanch.

>> **El pensador Walter Benjamin va posar fi a la seva vida a Portbou fa 76 anys.**

Walter Benjamin | Europa viu les angoixes dels refugiats com no s'havia vist des de les guerres espanyola i mundial. A Portbou, el fugitiu-senyera Walter Benjamin va ser homenatjat en el 75è aniversari del seu suïcidi; el desgraciat filòsof va renunciar a viure a les envistes que la policia espanyola el lliurés a la Gestapo. Al descobriment de la placa i de la darrera missiva de l'intel·lectual (escrita el 25-09-1940) hi eren presents el director de cinema alemany Wim Wenders, l'escultor israelià Dani Karavan, autor del memorial *Passatges*; la néta del filòsof, Chantal Benjamin; la presidenta de l'associació Passatges de Cultura Contemporània, Pilar Parcerisas; el director de la càtedra Walter Benjamin de la UdG, Maximilià Fuentes, i l'alcalde de Portbou, Josep Lluís Salas. El nombrós públic va ser testimoni del projecte de convertir l'antic ajuntament de Portbou en un centre d'estudis sobre Walter Benjamin i els drets humans.

EL BAIX EMPORDÀ

puri abarca

Cinema a Begur | Quan el director nord-americà Joseph L. Mankiewicz va rodar, el 1959, la pel·lícula *De repente, el último verano*, protagonitzada per Elizabeth Taylor, Montgomery Clift i Katharine Hepburn, poc es podria imaginar que gairebé 60 anys després aquell poblet amb un encant especial que en va servir d'escenari es convertiria en seu del Primer Festival Internacional de Cinema de Begur. Del 22 al 25 d'octubre passat, Begur va obrir la porta a noves produccions, amb especial atenció a la creativitat catalana, però amb vocació de ser referent internacional del cinema d'autor. Hi van ser homenatjats l'actriu Teresa Gimpera, vinculada a Begur; l'artista Carmen Amaya, i els directors Rovira Beleta —que va dirigir Amaya al film *Los Tarrantos* (1963)— i Manel Esteban Mar-

PACO DALMAU

>> *Sega tradicional d'arròs al mas Carles, de Pals.*

quilles, mort recentment. El cineasta espanyol José Luis Garci va obrir aquest nou festival, una iniciativa de l'Associació de Comerç i Turisme de Begur, i del grup Empordà Film Commission, amb suport de l'Ajuntament.

La Costa Brava en una targeta | Les associacions de comerciants i empresaris de Castell-Platja d'Aro i Palamós han presentat la Costa Brava Card, una targeta client que podrà ser utilitzada en un miler d'establiments i que té com a objectiu, a banda de l'obvi de caire comercial, posar en valor el potencial del territori, segons asseguruen els impulsors. La targeta ofereix descomptes i paquets d'activitats, inicialment a Castell-Platja d'Aro i Palamós, però amb la voluntat d'estendre l'experiència a tota la costa del Baix Empordà. Així, els comerciants no tan sols miren pels seus calaixos més immediats i intenten lluitar contra els grans centres comercials, sinó que van més enllà i amplien els horitzons a totes les riqueses que el territori pot oferir, de manera que, si la campanya està ben portada, els beneficis de tot plegat els poden revertir. És bo que el món empresarial

s'espavili per potenciar el seu producte i no esperi sempre pacientment que les solucions arribin de l'Administració.

Arròs centenari | Aquests dies ja es pot trobar a les botigues l'arròs de Pals de la darrera collita, que es va fer l'octubre passat, durant la festa de la Sega Tradicional d'Arròs, una oportunitat per conèixer aquesta antiga pràctica. La tradició de collir l'arròs de manera artesanal per mostrar-ho al públic en general va ser recuperada fa disset anys per la població de Pals, que ha de mirar molt enrere en el temps per recordar quan es va iniciar el cultiu d'aquest cereal a la zona, concretament al segle xv. Tot i haver viscut èpoques magres, sobretot a causa d'epidèmies per l'estancament de les aigües —entre els segles xviii i xix—, ja a principis del segle xx aquest conreu va experimentar un nou impuls, gràcies a noves tècniques de reg. El 17 d'octubre de 2015, el mas Carles, de Pals, es va tornar a omplir de visitants que volien ser testimonis de primera mà de la collita tradicional d'un dels arrossos amb més qualitat de Catalunya. I la millor manera d'acabar? Una arrossada popular.